

Simona Lungu

Întoarce-te la mine

Volumul I

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUNGU, SIMONA

Întoarce-te la mine / Simona Lungu. - București :

Bookzone, 2019

2 vol.

ISBN 978-606-94371-7-9

Vol. 1. - 2019. - ISBN 978-606-94371-7-9

821.135.1

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, București

Redacție: 0774.091.579

Distribuție: 031.433.51.65

office@bookzone.ro

Editor: Isabela Elena Ivan

Grafică: Bogdan Ionuț Gurău

„Întoarce-te la mine”

Volumul 1

Simona Lungu - București, 2019

ISBN: 978-606-94371-7-9

© Bookzone

© Simona Lungu

„Un om tare, când e lovit,
își sporește puterea.”

Seneca

CAPITOLUL 1

Cât timp a trecut?

Continui să privesc fotografia îngălbenită de timp din care reiese zâmbetul ștregăresc al fetei.

Of, oare cât a trecut de atunci? îmi vine iar în minte această întrebare.

Nici măcar n-am mai calculat timpul trecut, dar această ramă e așezată de mult aici, pe etajera la fel de veche ca și ea. Privesc chipurile celor trei din ochii cărora reies starea de bine, optimismul și lipsa grijilor. Bărbatul de vreo patruzeci de ani are capul îndreptat spre femeia brunetă, cu părul ondulat, care-i întoarce privirea, dragostea și respectul pe care i le poartă. În față, între ei, se află rodul dragostei lor, copia fidelă a femeii, o brunețică cu bucle, având în jur de doisprezece ani. Zâmbetul larg îi luminează întreaga figură. O familie fericită! Asta sugerează fotografia și chiar așa era.

Știu! Acum știu cât a trecut de atunci. O viață de om! Atât a mai rămas din acea perioadă, o fotografie veche și câteva amintiri, vorbe sau învățăminte pe care le primește o fiică de la părinții săi.

Îmi mut privirea mai la dreapta, unde dau de o altă imagine, care-mi face inima să bată parcă mai iute. Din ea mă privesc aceleași persoane, însă ceva pare schimbat. Mimica lor este mai serioasă, încruntarea făcându-și loc pe fața bărbatului, îmbătrânindu-l subit. Nu pare să fi trecut prea mulți ani, ținând cont de micuța devenită o adevărată domnișoară.

Iau fotografia în mână și mă așez pe fotoliul din apropiere, ținând-o cât mai aproape de inima mea.

Și totuși, amintirile care se îngrămădesc acum în minte și se încăpățânează să iasă la iveală, sunt de atunci, nu din perioada fericită, ci din aceea care a transformat acel cuplu și i-a făcut pe cei doi să pară mult mai trecuți decât erau de fapt. Și totuși... of... și totuși, atunci am început să trăiesc cu adevărat.

1941

- Mamă, te rog! Chiar vreau acea rochie, e pur și simplu superbă!

- Dar dragă, știi prea bine că banii ne sunt limitați, nu putem face cheltuieli prea mari. Nu poți să știi ce aduce ziua de mâine!

- Of, mamă! Te rog, nu-mi spune iar aceeași poveste. Da, știi, e război, dar asta nu înseamnă să nu

mai trăim! îmi dau ochii peste cap, exasperată de concepțiile mamei.

Nu-mi răspunde nimic. Nu mai ripostează în niciun fel, nicio justificare, nimic, trezindu-mi curiozitatea și întorc capul, căutând-o. E în picioare, în dreptul ferestrei mari din camera de zi și privește trotuarul din jurul casei, la oamenii grăbiți și gălăgioși. Nu trebuie să mă apropii pentru a ști ce o îngrijorează.

Încep să apăs clapele cu repeziciune și o las în gândurile sale. Doamna Rosier ar fi îngrozită dacă m-ar auzi acum.

"Lentement! Lentement!" ar spune cu ochii ieșiți din orbite.

"Domnișoară, trebuie să trăiești și să simți muzica!" ar continua după ce și-ar flutura evantaiul său imens.

Dar îndepărtez gândul, continuând în același mod, până la finalizarea partiturii și revin la realitate. O simt pe mama în spate, mângâindu-mi ușor părul.

- Of, copila mea, nici nu știi cât de rău îmi pare pentru ce trebuie să trăiești. N-am crezut niciodată că vei apuca aceleași vremuri pe care le-am trăit și noi, când eram de vârsta ta. E cumplit. Războiul e cumplit!

- Mamă, dar nu e atât de rău! În afară de câțiva nemți zăriți pe ici, pe colo, nu s-a schimbat mare lucru.

- Draga mea, s-au schimbat foarte multe, dar n-ai avut de-a face cu ele. Tinerii ne pleacă la război, din ce în ce mai multe restricții, chiar și luminile suntem obligați să le stingem devreme. Mulți au început să renunțe, își lasă casele și cu te miri ce, se îndepărtează de oraș.

Simt tristețea din voce și știu că are dreptate, asta am văzut-o de fiecare dată când o însoțesc la cumpărături. Măcelăria este mai mult goală, provizii găsim doar pentru că măcelarul are o anumită afinitate pentru ea și îi pune la dispoziție tot ce are mai bun. Aceași situație și la băcănie, unde lucrează una dintre vecine și ne servește pe ascuns.

Și totuși, viața merge mai departe. Prietenele mele sunt îmbrăcate cu haine sofisticate, iar acest exemplu vreau să-l urmez. De curând am scăpat de uniforma de la școală și chiar nu înțeleg de ce mama refuză vehement să-mi facă plăcerea, doar n-am dus lipsă de venituri până acum! Știu că aș reuși mult mai repede să capăt cele dorite rugându-l pe tata, însă nu-mi permit să trec peste cuvântul ei.

- Mamă, ești mult prea pesimistă! mă răsucesc la timp pentru a-i observa oftatul, ascuns sub un mic surâs.

- Sunt pesimistă, cu toate că mi-ar plăcea să cred că sunt realistă, iar tu prea copilăroasă și sper din tot sufletul să rămâi așa, să nu te schimbi prea curând, să nu te faci aceste vremuri să renunți la vise și mai ales la optimismul tău!

Se apleacă și mă sărută ușor pe obraz.

- Hai, du-te să-ți iei rochia aia până se trezește tatăl tău! Te îmbraci cu ea la cina din seara asta.

- O, mamă, îți mulțumesc! sar de gâtul ei și țopăi fericită.

Fug spre ieșire, îmi iau poșeta și nu mă opresc decât la magazinul din colțul străzii, unde am zărit cu o zi în urmă, pe manechinul din vitrină, o rochiță superbă.

Fetele vor fi invidioase! gândesc în timp ce vânzătoarea drăguță mă ajută s-o îmbrac.

Chiar și această doamnă începe să zâmbească când îmi observă entuziasmul. Încheie pe rând nasturii micuți din față, de la baza gâtului spre talie. Nu apucă să termine pentru că încremenim. Sirenele din oraș ne asurzesc, iar după câteva secunde în care toată lumea

din magazin a amuțit, se crează panică. Se produce o mare forfoteală, câteva doamne încearcă să iasă grăbite spre ușă, lovindu-se și împiedicându-se una de alta, țipând care mai de care. Le urmăresc fără să reacționez, până în momentul în care mă simt apucată de braț și împinsă spre intrare.

- Hai! Trebuie să ajungem la buncăr cât mai repede!

Ce?

Am mai auzit sirenele antiaeriene de vreo două ori și ne-am grăbit spre adăpost, dar acum sunt singură, părinții mei au rămas acasă și cu siguranță mă așteaptă. Nu pot pleca fără ei.

- Nu! Trebuie să merg acasă, nu stau departe și...

- Nu pleci nicăieri! Vii cu mine!

- Doamnă, nu vin nicăieri fără ai mei!

- Nu vreau să am pe conștiință o tânără nechibzuită! mă trage cu putere după dânsa spre trotuar, unde suntem asaltate de o mulțime îngrozită care aleargă în aceeași direcție.

Dar, părinții mei... nu mai apuc să ripostez, oricum nici nu mă aude în vacarmul ăsta. Sirenele urlă, lumea țipă și sunt prinsă la mijloc, împinsă de mulțime

până în buncărul care deja este aproape plin. Ajung cumva lângă un perete de care mă lipesc și privesc îngrozită împrejur. Bărbații își țin soțiile la piept, cu brațul, iar copiii agățați de gâtul lor, murmurându-le cuvinte de încurajare. Figura îi trădează, fiind la fel de speriați. Femeile plâng încet, dar cele mai panicate sunt bătrânele, care se roagă cu voce ridicată la divinitate, să ni se ierte păcatele și să fim ocrotiți. Panica începe să pună stăpânire pe mine și-mi dau seama că n-am mai simțit-o până acum, probabil brațul tatei și al mamei o alungau de fiecare dată, nelăsând-o să se instaleze la niciunul dintre noi.

– *Noi suntem cei trei mușchetari!* spunea tata mereu.

– *Toți pentru unul și unul pentru toți!* continuam râzând, făcând-o și pe mama să zâmbească.

Părinții mei. Of, unde or fi? M-am uitat în toate părțile, atât cât am putut, fără vreo izbândă însă, iar acesta e cel mai apropiat adăpost de strada noastră. Recunosc câțiva vecini, dar nu și pe ei.

De această dată totul pare diferit, se aud șuierături puternice, iar pământul se cutremură. La fiecare zgomot mai puternic, oamenii încep să țipe și se roagă mai mult, băgându-se unii în alții.

Oare au rămas acasă? Sigur tata a insistat să rămână acolo, crezând că e inutil să se grăbească la adăpostul plin, cum a mai făcut-o, și totul în zadar, fiind o alarmă falsă. Doar câteva bombardiere rusești care au escaladat cerul.

Dar nu și acum! Acum ceva se întâmplă, pentru că iar se zguduie pământul, căzând pe noi firicele de praf. Lumina pâlpâie, într-un final stingându-se, producând alte urlete de spaimă. Nu știu cât trece așa, poate sunt câteva secunde sau poate minute întregi, habar n-am, dar mi se par infinite. Frica m-a paralizat. Nu mișc, nu țip, nu mă agit, nu vorbesc... nimic, doar stau cu ochii închiși și mă alătur rugăciunilor pe care le aud în acest moment.

Doamne ai grijă de noi! Te rog, Doamne, și părinții mei să fie bine!

La un moment dat, mă simt iar luată pe sus și deschid ochii, panicată. Sunt împinsă spre lumina dinspre exterior. Ieșim și nu se mai aude nimic, toți au amuțit, cel puțin pentru moment. Nu-mi vine să cred ce am în fața ochilor, peisajul dezolant care ne înconjoară. Frumosul meu cartier e devastat, praful și fumul mă îneacă, iar priveliștea mă sperie mai mult decât orice. Vreo două case sunt dărmate pe jumătate, formând o grămadă de moloz amestecat cu lemn.

Dumnezeule, ce-a fost asta? De asta se teme mama? Mama!

O iau la fugă printre oameni, încercând să-i ocolesc pe cei care dau o mână de ajutor, urcându-se pe dărmături, căutând cu mâinile goale supraviețuitorii. Locuiesc destul de aproape, dar am impresia că nu mai ajung, că picioarele refuză să se deplaseze și trebuie să fac un efort supraomnesc pentru a înainta. Recunosc o vecină tânguindu-se pe trotuar, rupându-ți sufletul de milă, privind înlăcrimată spre fumul care iese din casa ei. Nu mă mai opresc, nu mai vreau să văd și să aud suferința altcuiva, nu până nu-mi văd părinții. Și ajung...

Totul se oprește. Nu mai aud, nu mai văd, nu mai simt, nu mai gândesc. Au loc întâmplări la care eu particip doar fizic, împinsă de la spate de mătușa mea, care a apărut de undeva, cândva, forțându-mă să fac unele lucruri. Sunt un robot, o mașină fără voință, fără simțăminte proprii. Totul s-a oprit atunci și acolo, când am găsit ceea ce cândva a fost locuința mea, la care mă întorceam cu drag de fiecare dată, de oriunde veneam.

Am rămas pe o ridicătură de pământ, privind pierdută oamenii ajutați de soldați, scoțându-mi pe rând părinții, punându-i într-o căruță. Atunci mătușa a apărut și m-a târât până la casa ei. Am fost și la înmormântare, sprijinită bine de braț de verișoara mea,

nu c-ar fi fost nevoie, oricum mă țineam după ei, dar doar atât. Doar fizic. Am văzut totul, dar n-am putut să reacționez sau să gândesc.

Nu. Totul s-a oprit atunci și acolo.

CAPITOLUL 2

După 6 luni

- Nu, așa nu se mai poate! M-am săturat. M-am procopsit cu ea, pur și simplu e o povară! N-am nicio bază în ea. Stă toată ziua în pat, cu ochii deschiși, pierdută de lume și realitate, măsurând tavanul ăla de parcă ar vedea ceva interesant. Am început să cred că are probleme psihice! E la fel ca maică-sa, nu e bună de nimic, dar asta i se datorează fratelui meu, Dumnezeu să-l odihnească în pace, le-a alintat prea mult. A iubit-o enorm pe femeia aia, tratând-o ca pe o regină. Doar pentru că făcea parte dintr-o familie de chiaburi, nu înseamnă că era mai specială ca noi, ați văzut și voi că au renegat-o, nici măcar la înmormântare n-au binevoit să vină. Sunt sigură că din cauza ei a murit, probabil n-a vrut doamna să se deplaseze din casă!

Aceeași discuție de luni întregi. La început vorbeau în șoaptă, auzeam doar câteva frânturi, dar acum nu mai țin cont că ușa de la cameră e deschisă larg de nepoții lor, care iar au pus pariu că am murit și au venit să verifice.

- Uite, se holbează la tavan! o aud pe micuța răzgâiată.

- Nu cred! Poate a murit cu ochii deschiși, spune și fratele său mai mic cu un an.

- Bine, o s-o ciupesc și o să vezi că e vie! continuă cu tupeu, pregătindu-se să facă ce-a spus.

Dar nu o las, întorc capul spre ei și scot limba.

- Aaaa! țipă amândoi speriați și fug la maică-sa.

- Mami, mami, n-a murit! o asaltează în același timp.

- Cine? strigă aceasta speriată.

- Ana, n-a murit! Am pus pariu, dar l-am pierdut și acum ne-a speriat și a scos limba la noi, vociferează agitați.

- Vezi, draga mea, c-o ia razna? Și copiii și-au dat seama! le ține isonul mătușă-mea.

- Și pe ce ați pus pariu?

- De data asta vreau doar porția lui de desert.

- Ah, dar nu-i corect și așa e foarte puțin, bombăne supărat și-o urmează în camera lor.

Mătușa continuă să-și verse oful soțului ei, care o ascultă în tăcere. Nu-i știu părerea, ne-am intersectat

de vreo două ori, de când m-au adus aici. L-am salutat și m-am retras iar în camera mea.

- Nu se mai poate așa Gicu, e din ce în ce mai greu cu mâncarea! Știu că nu mănâncă mult, nici măcar nu stă cu noi la masă, mulțumindu-se cu resturile, dar trebuie să facă ceva. N-o mai pot ține așa!

- Suferă, e singurul cuvânt pe care îl aud din partea lui, însă suficient pentru a-mi da seama ce simțăminte are vizavi de situația mea.

- Suferă pe dracu! Pentru ea a fost mai importantă rochia în care a rămas, decât părinții ei. Trebuia să fie acasă, să-i convingă să se adăpostească!

Ah, iar pune sare pe rana deschisă, care refuză să se vindece. Astfel de muștrări îmi fac de șase luni, dar m-am obișnuit doar în mintea mea, să fiu bântuită și chinuită, iar acum sunt mult mai dureroase, rostite din gura altcuiva.

-Mamă, las-o, ne descurcăm! Ce aduci tu, mai completez și eu, e suficient, o aud și pe fiică-sa.

Se pregătește să plece. Îmi dau seama după izul de parfum care-și face simțită prezența până în camera mea. Oare de unde face rost? E destul de greu de procurat, mai ales de când a început războiul, la fel și săpunul.

- Eliza, nu e vorba de asta. Trebuie să învețe să se întrețină, acum e singură pe lume, nu mai are protecția tatălui. Gata starea asta de lăncezeală, am suportat prea mult!

- Și ce ai de gând să faci, la cum te știu, deja te-ai hotărât să faci ceva, nu? râde.

Niciodată nu mi-a plăcut. Am încercat să mă apropiu, dar diferența de vârstă ori caracterul fiecăreia, ne-a ținut la distanță.

- Da, am și rezolvat! Mâine va merge cu mine la serviciu.

- Cu tine? se miră cei doi, în același timp.

- Da, cu mine. Cum eu mă descurc, o să învețe s-o facă și ea. Avantajul e că va fi în ochii mei, o voi putea ajuta sau învăța. Nu-i mai plângeți atât de milă, e destul de mare, ieri a împlinit optsprezece ani, la vârsta asta te aveam deja pe tine!

- Of, mama, erau alte timpuri, iar ea nu-i ca noi! se amuză și parcă îi văd figura de păpușă de porțelan, cu părul șaten deschis și tenul alb.

- Gata, așa rămâne! Mâine de dimineață va merge cu mine.

- O s-o pui în pericol sau poate mai rău, pe tine!
Dacă nu face ce trebuie, o să aveți probleme amândouă!

- O să fie bine, ai să vezi. O să fiu cu ochii pe ea.

Discuția despre mine se termină, continuând însă cu bârfe despre cunoștii lor. Mai bine, astfel îmi lasă timp de gândire. De când sunt la ei, am încercat să nu deranjez, să nu le ies în cale. Părăsesc camera doar noaptea, când s-au retras sau când sunt plecați, dar se pare că nu-i de-ajuns.

Știu că mătușa e bucătăreasă la o casă ocupată de nemți, dar ce habar am despre gătit? Am avut o femeie care o ajuta pe mama la treburile casnice, eu ocupându-mi timpul cu școala, cititul și pianul, fiind dorința tatălui meu. Tata câștiga destul de bine. Era un contabil respectat, așa că n-am avut prea multe griji în viața mea.

Și de ce ar crede Eliza că m-aș teme pentru viața mea? Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine. Dacă ar fi să mor, mai bine, așa mă voi întâlni cu ai mei mai repede. Îmi lipsesc mult, mă simt atât de singură...

Nu durează mult și aud o bătaie în tocul ușii. Nu răspund. Nici nu mă uit, deși știu cine mă vizitează. A venit să-mi expună planul prin care va scăpa mai repede de mine. Nici măcar nu-i port pică, poate are dreptate, e destul de greu să ai grijă de familia ta în astfel de

vremuri, dar să mai fii nevoit să te îngrijești și de altcineva?

- Ana, vreau să vorbesc ceva important cu tine! Știi, de când au murit părinții tăi, ți-am oferit un acoperiș deasupra capului, mâncare și tot ce ai mai avut nevoie, însă e timpul, draga mea, să mergi mai departe. Ai suferit după ei, dar niciodată nu se vor mai întoarce. Poate îți găsești un bărbat care să aibă grijă de tine și n-o să mai fii singură, dar pentru asta trebuie să ieși din această camera în care te-ai izolat de când ai venit.

Stă pe marginea patului și mă privește, dar rămân cu privirea fixată în tavanul alb de deasupra noastră.

Să-mi găsesc un bărbat? Asta e rezolvarea pentru vindecarea durerii?

- Știi că lucrez ca bucătăreasă într-o casă mare. Sunt mulți soldați nemți acolo, dar nu avem treabă cu ei, doar ne facem programul și e totul bine. Ne plătesc și e un lucru bun în ziua de azi, când e sărăcie și nu prea se găsește de lucru. Avem și un alt avantaj, ne dau mâncarea rămasă. Sunt destul de darnici. O fată s-a îmbolnăvit și a trebuit să plece, astfel a rămas un loc liber. Nu trebuie să-ți fie teamă, o să stai doar la bucătărie cu mine! Noi doar facem mâncarea pe care o

servesc alte persoane, plecăm înainte să se lumineze, iar după cină suntem libere. Ce spui?

Mă întreabă pe mine? Și dacă i-aș spune că nu vreau, ar avea vreun rost? E deja hotărâtă să-mi decidă soarta, așa că ce rost ar avea să mă pronunț în această privință?

- M-ai auzit? ridică vocea și sunt nevoită să aprob că într-adevăr nu mi-am pierdut mințile și sunt încă aici, deși mi-am dorit moartea în fiecare zi.

- Da, am auzit. Voi veni și voi face ce mi se spune, sunt primele cuvinte pe care le rostesc cuiva de luni întregi.

Am vorbit cu voce tare, dar în singurătate, imaginându-mi tot felul de conversații cu părinții mei, dar nu și altcuiva. Doar câteva răspunsuri monosilabice șoptite, la întrebările „Mănânci?“, „ Vrei să vii cu noi?“, „Faci baie?“.

Rămânem câteva clipe cu privirile ațintite una spre cealaltă, fără a scoate vreun sunet.

- Bine, te trezesc mâine, să te pregătești. Poți să iei de îmbrăcat de la Eliza, e puțin mai plinuță, dar sunt sigură că vei găsi ceva potrivit.

Dau din cap afirmativ, însă nu mă mișc din pat. Vreau să plece, să mă lase în pace. E prea mult, trebuie să rămân iar în liniștea mea. Când în sfârșit se hotărăște, lasă ușa deschisă, stresându-mă mai mult. Fac un efort și mă ridic, o închid și mă îndrept spre oglinda rotundă de pe perete.

De când nu m-am văzut? De mult timp. Asta o pot spune cu siguranță pentru că abia mă recunosc, ochii sunt în fundul capului, cu cearcăne profunde, fața e gălbejită din cauza refuzului de a ieși afară. A fost ziua mea de naștere și nici măcar nu am simțit, în afară de un "*La mulți ani!*" spus pe fugă de ruda cea mai apropiată. Am așteptat atât de mult această zi, făcând tot felul de planuri cu mama, gândindu-ne pe cine să invităm. Dar totul s-a dus odată cu ei, iar pe puținele mele prietene, nu le-am mai văzut de atunci.

De fapt, n-am mai văzut pe nimeni și probabil are dreptate și în această privință. Trebuie să ies de aici, să fac ceva cu viața amărâtă pe care o duc.

Când liniștea se așterne în casă, mă îndrept spre camera Elizei. Este plecată, pentru că nu i-am mai auzit vocea după conversația de mai devreme, referitor la viitorul meu. Nu știu unde pleacă seara, însă o face destul de des. Ziua și-o petrece la serviciu, la un magazin al unui creator de modă cunoscut, dar programul i se termină devreme. De la ieșirile sale

nocturne revine târziu în noapte, mergând ca o pisică pe vârfuri, să nu-i deranjeze pe ceilalți. Dar eu o aud. Poate are vreun iubit, soțul fiind plecat pe frontul de est. S-a măritat repede, rămânând însărcinată pe la șaptesprezece ani, iar acum la douăzeci și patru are doi copii, destul de mărișori. Nu știu cu ce își ocupă timpul de are un dulap plin de lucruri frumoase. Camera e la fel de simplă ca și a mea, pat, un dulap și comodă. Mă surprind produsele de cosmetică, farduri, rujuri, câteva sticlute de parfum, iar pe marginea oglinzii, mărgelile, de toate culorile și mărimile.

Oare le are de la magazinul unde este angajată?

Aleg o fustă groasă, dresuri, cămașă, niște ghetuțe și un palton gros, închis la culoare. Perfect, sunt gata pentru prima mea zi de lucru! Oricât încerc să adorm nu reușesc, cu ochii larg deschiși mă gândesc la ce voi găsi în exterior. Au trecut șase luni, se pot schimba multe, nu?

Când aud bătăile din ușă, sunt îmbrăcată și pregătită de plecare.

- Ia, pune asta pe cap. E ger afară, spune întinzându-mi un batic.

Îi dau dreptate, gerul și vântul îmi brăzdează fața. E întuneric și rareori dăm de alte persoane, grăbite să ajungă la destinație, să scurteze timpul de umblat

prin frig. La brutărie au început de mult, deja miroase a pâine proaspăt coaptă. După câțiva pași ajungem în fața unei clădiri înalte, lungi, de pe acoperișul căreia se pornește un steag cu svastica, semnul nemților. Clădirea e păzită de câțiva soldați și după o privire amănunțită asupra-mi, ne lasă să intrăm.

- Nu-ți fie teamă! Îți vezi de treabă și n-o să ai probleme cu nimeni. Venim și plecăm împreună. Ține capul aplecat, ferește privirea cât poți de mult când ești lângă ei și o să fie bine... cred.

Mă pune la punct în timp ce înaintăm în clădire. Dăm într-un spațiu mare, deschis, o recepție. Rămân pe loc, privind de jur împrejur la canapelele de lângă semineu. În față sunt trepte ducând la etajul care se observă în mare parte, culoarul fiind înconjurat de o balustradă din lemn. Se observă și câteva uși închise, probabil încăperile în care se odihnesc. Câți or fi?

- Hai, vino! mă împinge spre alte trepte, dar de această dată spre demisol.

Ne deplasăm pe un coridor lung, din loc în loc luminat. În capăt găsesc o sală mare, cu multe mese și scaune.

- Bună ziua, doamna Petruța! salută o fată tinerică, fără a se opri din activitatea sa, așezând niște

tacâmuri pe mese, alături de un băiat cam de aceeași vârstă cu mine.

- Bună, Gina!

Mă opresc, încercând să observ cât mai multe din împrejurimi, însă mătușa-mea are alte planuri. Mă apucă de braț, trăgându-mă spre bucătăria de unde răzbat tot felul de zgomote, de vase și tigăi. În apropiere sunt niște vestiare din tablă unde-mi face semn să las paltonul și să iau un șorț.

În bucătărie, un bărbat și o femeie ne salută, dând din cap în timp ce se agită la plitele fierbinți. Mătușa-mea citește meniul și-mi face semn să iau loc pe un taburet în fața unui coș imens, plin cu cartofi.

- Curăță-i! ordonă și pleacă lângă ceilalți, apucându-se de bătut ouă.

Iau un cuțit și fac ceea ce nici prin cap nu mi-ar fi trecut. Le-am văzut pe mama și pe femeia care ne ajuta, dar n-am participat niciodată la această activitate casnică. Se pare că asta va fi viața mea de acum încolo. Până în jurul prânzului m-am ocupat de ei, apoi am trecut la spălat vase până nu mi-am mai simțit degetele. După cină, am mai spălat un rând de farfurii și ne-am pregătit de plecare, frânte de oboseală. Pentru prima dată de la moartea părinților am reușit să dorm aproape toată noaptea.

CAPITOLUL 3

Zilele au devenit o rutină, începând cu trezitul înainte de a se lumina, curățat kilograme întregi de legume, cartofi, fasole, ceapă, varză și multe alte alimente, culminând cu spălatul sutelor de vase. La părăsirea încăperii e deja întuneric. La primele ochiuri de lumină plec din casă, iar pe amurgite revin, istovită. Nu-mi dau seama cum ar fi fost mai bine, să fi rămas toată ziua izolată în camera mea, trăind mai mult în trecut sau închisă într-o bucătărie? N-am intrat în contact cu prea mulți oameni, ceea ce-mi place. Îi salut și doar ascult ordinele, executând fără întrebări sau discuții inutile. În afară de soldații de gardă întâlniți la sosire sau plecare, nu m-a deranjat niciunul și mă simt mai relaxată decât în prima zi. Doar îi aud când vin la masă, uneori mai liniștiți, alteori gălăgioși. Gina, Ciprian și pe rând, mătușă-mea, ori doamna Mara, îi servesc din oalele imense, în timp eu ce rămân la bucătărie, spălând încontinuu vasele.

Totul e la fel. Uneori, chiar mă bucur pentru că nu mai sunt muncită psihic de gândurile și muștrările simțite în cele șase luni. Alteori, gândesc că nu am scos prea multe cuvinte nici în ultimele trei luni, de când lucrez aici, așa că ce rost are viața mea? Am rămas la aceeași întrebare, singurul lucru bun ar fi că n-o mai

deranjez cu lipsa mea de activitate pe mătușa Petruța, foarte mulțumită de această situație. Mi-o spune deseori, pe drumul de întoarcere, îndemnându-mă să cumpăr câteva haine de bani adunați, pentru a fi doar ale mele. Face aluzii la faptul că mă pot întreține singură datorită serviciului pe care îl am. Oare vrea să plec de la ei?

De cele mai multe ori nu-i răspund și-o văd mustăcînd fericită, crezând că sunt întru totul de acord cu cele gândite de dânsa. Am încercat totuși s-o ascult și din primele trei salarii am luat câte ceva, după bombardament rămânând fără nimic. De asta s-a ocupat fiică-sa, luându-mi măsurile și aducându-mi-le acasă. Însă satisfacția i-o dă porția de alimente care ne revine la amândouă, din ea trăind restul familiei.

****

Nu știu cum a trecut iarna, o simt doar în momentul în care realizez că termin programul înainte de a se întuneca. Ziua s-a mărit și astfel observ orașul, străzile, casele, oamenii pe care nu i-am mai zărit de ceva timp. Totul pare neschimbat, doar câteva dărâmături ale unor case lovite de bombele rusești din iunie, anul trecut. Însă unele case par părăsite, pe lângă noi trecând căruțe pline cu lucruri, iar deasupra,

înghesuiți, membrii vreunei familii. Am auzit discuții despre ei, la bucătărie, majoritatea refugiindu-se spre Cadrilater. Ei sau soldații care mai trec pe lângă noi ne arată realitatea pe care o trăim, cumplitul război mondial.

Totuși, într-un mod straniu, orașul pare că s-ar trezi la viață odată cu natura, pare strălucitor și plin de viață. Astăzi este o zi superbă de aprilie, caldă și înmiresmată datorită copacilor înfloriți. Ne facem loc printre oamenii grăbiți să-și rezolve treburile, doar tinerii merg agale, îndreptându-se spre port, privindu-se drăgăstos, uneori oprindu-se pentru ca băiatul să fure un mic sărut fetei rușinate. Nu ripostează prea mult, știind că timpul le este dușman, puțin și prețios.

- Of, azi a fost chiar obositor! M-am speriat un pic când Gina a scăpat farfuria în fața lui Bruch. Mi-a stat inima! Mi-am revenit când n-am văzut nicio reacție din partea sa. E foarte strict și probabil a fost în toane bune, îmi aud ruda povestind despre incidentul de la cină.

Nu-l cunosc pe Bruch, din spusele lor e un ofițer, mâna dreaptă a comandantului de aici, care mai mult e absent. Toți din bucătărie amuțesc când vine acesta la masă și încearcă să se poarte exemplar. Naiba să-i ia, atât timp cât nu-i văd, nu mă afectează prezența lor!

Ceilalți sunt în vizorul său și vrând-nevrând au de-a face cu el.

Eu urmez sfatul mătușii, nu ridic privirea când dau de vreun soldat neamț, ca și în acest moment, când trece un camion plin, din care aud câteva chicoteli și fluierături prin care își fac simțită prezența.

- Ana? auzim o voce bărbătească imediat după trecerea autovehiculului și tresar.

Cine poate fi?

- Da? mă răsucesc spre bărbatul înalt și brunet, îmbrăcat în uniformă.

- Nu mă recunoști? Sunt Ștefan, ridică mâinile lateral, parcă prezentându-se la un spectacol.

- Ștefan! scot un strigăt și mă apropii mai mult de el.

Doamne, chiar nu l-am recunoscut! Ultima dată când ne-am întâlnit eram elevi la aceeași școală, în ani diferiți, el fiind mai mare cu vreo doi ani.

- Recunosc că am stat puțin în cumpănă, dacă ești tu sau te confund. Întotdeauna ai fost frumoasă, dar acum parcă ești și mai și.

Vorbele mă fac să mă înroșesc puternic. N-am avut parte de asemenea complimente făcute într-un mod atât de deschis. Eram mai melancolică, visătoare, nepăsându-mi de iubire, declarații, întâlniri, timpul liber petrecându-l doar cu ai mei. Mama îmi spunea că o să am timp de așa ceva, că atunci când voi întâlni băiatul potrivit o să mă schimb, devenind de nerecunoscut.

"Mă îndoiesc!" îi răspundeam plină de mine.

"Iubirea te schimbă, draga mea copilă!" parcă îi aud și acum vocea plăcută, plină de afecțiune, pe care uneori n-am știut s-o prețuiesc.

- Aaa, am uitat să mă prezint doamnă! Sunt Ștefan Barbu, un fost coleg și vecin cu Ana.

- Mă bucur, tinere, să te cunosc. N-am întâlnit niciun cunoscut de-al nepoatei mele, răspunde vizibil încântată de prezența sa. Vede vreo oportunitate de a scăpa de mine?

- Am auzit ce s-a întâmplat cu părinții tăi, dar n-am putut să vin acasă. Eram la un batalion din Ploiești, la care sunt de altfel și acum. Am venit în vizită pentru câteva zile, mama se simte cam rău și am vrut s-o văd.

- Mă scuzați că vă întrerup, dar sunt foarte obosită și abia aștept să ajung acasă. Ana, poți să rămâi cu acest tânăr încântător, să povestești de-ale voastre, se scuză cu un zâmbet galanton, destul de insinuant.

Îmi dau seama că are un interes ascuns, încurajându-mă să rămân cu Ștefan, împingându-mă parcă la mai mult. Sper să nu-și dea seama și el, m-aș simți mai jenată decât sunt în acest moment.

- Aș fi încântat să-mi țină companie, acceptă Ștefan și habar n-am dacă e plăcerea lui sau își face datoria față de insistențele mătușii.

Rămânem pe trotuar, urmărind-o cu privirea pe femeie cum se îndepărtează. Îmi indică cu mâna în ce parte s-o luăm și pornim cu pași mici.

- N-am mai aflat nimic despre tine. Să știi că te-am căutat, am întrebat toți cunoscuții și colegii de câte ori am venit în permisie, dar nimeni nu știa nimic. Mama mi-a spus că te-a luat sora tatălui tău la ea, dar n-avea idee unde locuiește.

- În piața Chiliei, răspund, zâmbind.

- Da, mulțumesc, acum știi și oricum nu mai scapi! Te voi conduce acasă mai târziu și voi afla astfel adresa completă.

Iar mă înroșesc ușor. Cuvintele sale au un anumit subînțeles și nu înțeleg de ce mă comport așa, rușinându-mă în fața sa, doar suntem prieteni vechi. Pentru că am crescut, pentru că arată foarte bine în uniformă sau pentru că văd cum mă privește insistent, încântat de ceea ce vede. Nu știu de ce, dar are un efect ciudat asupra mea.

- Și ce-ai mai făcut? continuă, spărgând momentul de tăcere.

- Nimic interesant. M-am mutat la mătușa mea, mi-am petrecut timpul mai mult în casă, de aceea nu ai aflat mare lucru despre mine. Nu m-am întâlnit cu nimeni. De la începutul anului sunt ajutor de bucătar la o cantină a nemților...

- Serios? Adică, tu asta faci? Gătești pentru nesimțții ăia de nemți? ridică vocea, surprins de ce a aflat.

- Da, e doar un serviciu, nimic altceva. Trebuie să mă întrețin cumva, nu? continui să-i precizez, destul de mirată de reacția sa.

De obicei e un tip vesel, însă s-a încruntat destul de mult și-mi dau seama că nu-i un mare admirator al nemților, deși în acest război suntem aliații lor.

- Și cine te-a obligat să faci asta? Rudele?

- Nu pot să spun că m-au obligat, dar sunt singură acum, nu mai am protecția tatălui și trebuie să mă întrețin cumva. Îmi oferă un acoperiș deasupra capului, dar e destul de greu în zilele acestea. Trebuie să ajut cumva, nu vreau să fiu povară, îi răspund destul de ferm, deranjându-mă într-o oarecare măsură felul în care m-a luat la întrebări.

Realizează acest lucru, schimbându-și tonul, îndulcindu-și puțin vocea.

- Ai dreptate, acum ești singură. Păcat de părinții tăi, sunt sigur că dacă ar fi trăit tatăl tău, alta ar fi fost soarta ta, iar dacă n-ar fi coșmarul ăsta de război, am fi fost undeva la studii, fără prea multe griji.

- Da, poate.

Tata voia să-i urmez meseria, probabil m-ar fi trimis la școală sau cine știe ce planuri mi-ar fi făcut, dar cu siguranță ar fi ținut cont de părerea mea. Mă iubea prea mult pentru a-mi impune un lucru ce nu m-ar fi făcut fericită.

- Dar tu? Cum îți merge? schimb subiectul, prea dureros pentru mine.

- Eu? M-am înrolat la începutul războiului și am un singur regret.

- Da? Care? întreb curioasă.

- Mi-aș fi dorit să fiu mai aproape de casă. Iar acum că te-am regăsit, cu siguranță că această distanță va deveni coșmarul meu.

Ce direct e! De când e așa? Poate războiul l-a maturizat.

- Ai tăi sunt bine? Adică, mama ta nu are ceva grav, nu? continui după câteva clipe, un pic încurcată.

- Da, sunt bine. Le-am sugerat să se retragă în Cadrilater, însă nu vor să plece fără mine. De fapt, cred că adevăratul motiv ar fi că nu se înduplecă să-și părăsească casa.

- Dar fratele tău? E înrolat și el?

- A, nu! I-a găsit ceva la inimă, murmur, parcă așa i-a spus și nu i-a dat voie. Mai bine, a scăpat! adaugă încet și cu tristețe.

Nu-i place viața pe care o are. Sigur avea speranțe și vise, ca orice tânăr, amânate sau uitate din cauza unor decizii luate de conducători avari și egoiști, mânați de propriile orgolii tâmpite, hotărând astfel soarta a numeroși tineri nevinovați.

Ajungem pe faleza de pe malul mării, la fel ca alte cupluri. Câteva clipe privim asfințitul și-l simt apucându-mi palma, întorcându-mă spre el.

- Ana, nu vreau să mă crezi nesimțit, dar am văzut multe și nu vreau să las pe mâine ceea ce pot face astăzi. Îmi placi de când eram mici și aș vrea să ne mai vedem. De fapt, ceea ce vreau să-ți spun, dar nu prea reușesc, e că aș vrea să păstrăm legătura. Nu mai vreau să dispari din viața mea! Știu că-ți cer cam mult, în condițiile în care întoarcerea în Constanța e o necunoscută, dar te rog, nu mă refuza. O să-ți scriu și sper din tot sufletul s-o faci și tu, pentru că voi aștepta orice rând sau gând ai avea bunăvoința să-mi trimiți!

Deschid gura să răspund, dar nu iese niciun sunet. Totul a rămas blocat în gât, orice gând logic parcă ar fi dispărut din minte. Inima-mi lasă impresia că s-a oprit pentru o secundă, iar acum încearcă să recupereze timpul, bătând cu putere, ca și cum ar vrea să iasă din piept.

Dumnezeule, vrea să fim iubiți? Se întâmplă atât de repede, ca un vis. De dimineață, când m-am trezit, mi s-a părut a fi o zi ca oricare alta, iar acum, în mai puțin de o oră, totul s-a schimbat. Dintr-o fată singuratică, să am un iubit?

Îmi permit să-l studiez mai bine în timp ce privește marea. Părul este mai scurt față de cum și-l purta înainte, negru, tenul deschis la culoare, înalt, slăbuț și mai matur decât vârsta pe care o are. Nu l-am văzut niciodată altfel decât ca pe un amic, însă nu și el, după cum mi-a confirmat.

Dar ce știu eu despre iubire? Habar n-am ce-ar trebui să fac, să spun și mai ales cum să mă comport.

- Ana? se întoarce spre mine și mă privește atent cu ochii săi mari, căprui, dorind un răspuns.

- Ștefan, eu...

- Spune, da! Te rog, spune-mi că vrei să păstrăm legătura, că vrei mai mult.

- Eu..., nu mă lasă să termin, de fapt încă mai căutam cuvintele potrivite, mintea golindu-mi-se în momentul în care mi-a cerut așa ceva.

Se apleacă și-l văd cum se apropie de buzele mele. Sunt paralizată, pur și simplu stau nemișcată și-l las să mă sărute. Nici nu știu ce sentimente am, n-aș putea să explic cuiva, nici măcar mie însămi. Buzele sale îmi dau o senzație ciudată și nu știu ce să fac când și le mișcă, le îndepărtează ușor, urmând iar apropierea. Până să realizez ce se întâmplă, se oprește, mă ia de braț, conducându-mă înapoi.

- Trebuie să plec. Nici nu-ți dai seama ce rău îmi pare că nu ne-am întâlnit cu trei zile înainte, dar mâine trebuie să ajung la batalion. Îți promit c-o să fac tot posibilul să ne vedem cât mai repede!

Merg alături, încă în stare de șoc. Evenimentele din această seară m-au năucit. Nu-mi pot reveni, deși fac un mare efort, nevrând să par vreo găsculiță proastă.

CAPITOLUL 4

- Și cum e?

Întrebarea ei mă aduce în prezent. Stă în aceeași poziție de când am intrat în cameră, tolănită pe patul meu, nerăbdătoare să afle detalii despre întâlnirea pe care am avut-o, de care a aflat cu siguranță de la maică-sa.

Îndrept privirea spre rânjetul larg pe care-l afișează și știu că trebuie să răspund ceva, altfel n-am șanse să scap. Se pare că în această seară nu are program, iar odraslele sale sunt ocupate, jucându-se în aluatul frământat de bunica lor.

Și ce aș putea să-i răspund? Ștefan mi-a luat mâna, a sărutat-o, la fel și gura, bulversându-mă. A fost scurt și rapid. Și-a notat adresa, promițând c-o să-mi scrie în curând, grăbindu-se spre casă, pentru a-și lua rămas bun de la ai lui, având tren peste două ore.

- Deci, cum a fost? insistă, arcuindu-și una dintre sprâncene ca și cum ar ști ce am făcut, dar vrea s-o audă din gura mea.

- Bine. M-am întâlnit cu un fost vecin, ne-am plimbat puțin și am mai vorbit despre ultimele

evenimente din viața noastră, răspund, căutându-mi niște schimburi.

- Doar atât?

Nu e nevoie s-o privesc pentru a-mi da seama că râde și că vrea detalii mai picante.

- Da, doar atât.

- Nu te cred. Dacă ar fi așa, nu ți-ai mai ascunde privirea, râsul se accentuează, șicanându-mi nervii.

Mă răsucesc și-o văd culcată pe spate, cu ochii spre tavanul pe care l-am fixat de mii de ori până acum.

- Of, inocența asta a ta e atât de... nu știu... frumoasă, cred, continuă amuzată.

Rămân în picioare, lângă dulap, cu singura cămașă de noapte pe care o am, în mână. De unde și-a dat seama că a fost mai mult? Scrie pe chipul meu că am primit primul sărut?

- Draga mea, nu-ți fie jenă de ce ți se întâmplă! E frumos să te îndrăgostești, să iubești. Dar cel mai rău este faptul că în această perioadă, în care tu ești la o vârstă frumoasă și simți prima dragoste, se întâmplă multe nenorociri. Sunt timpuri instabile care nu depind de tine, de noi, soarta fiindu-ne decisă de alții, se

întristează deodată și pentru prima dată o simt aproape de mine.

Înțeleg la ce se referă și mă nedumeresc durerea și suferința pe care le simt în vorbele sale, deși pare lipsită de griji, mereu râzând și dând impresia că este fericită. Se pare că unele probleme sunt ascunse adânc în sufletul ei, dorul de soț sau alte lucruri, cine știe.

Aparențele înșeală! îmi vin în minte vorbele mamei și abia acum când întâlnesc diferite situații le apreciez înțelepciunea.

Mai rămâne câteva minute în pat, tăcută, adâncită în gândurile sale. Mi-ar plăcea să ghicesc la ce i-a zburat mintea, ce o întristează, însă nu-mi vine nicio idee. Nu știu când a plecat și unde, dar când mă întorc de la baie, n-o mai găsesc. Nu mai părăsesc camera, rămasă cu lumina stinsă reiau cu ochii minții ce s-a întâmplat cu Ștefan.

Cine ar fi crezut că mă place? Un tip chipeș pe care orice fată ar fi mândră să-l aibă alături de ea. Dar eu ce simt? Încerc să găsesc un răspuns până spre dimineață când adorm, însă nu durează mult și sunt trezită de mătușa mea. Of, o nouă zi de muncă, dar acum chiar mă simt mai obosită ca oricând, lipsa de somn din această noapte își spune cuvântul.

Totul decurge normal, conform programului, doar Ciprian se simte rău. Strănută des și abia își revine după un acces de tuse, fața înroșindu-i-se puternic. Deseori tremură, spunând că-i este frig, deși în bucătărie e foarte cald.

- Nu cred că pot să-mi fac treaba în seara asta, se plânge domnului Relu.

- Da, e clar că te simți foarte rău. N-aș vrea să ai probleme cu Bruch, am auzit că nu-i în toane prea bune. Mi-a spus Didina că-i morăcănos.

Didina, o femeie de vreo cincizeci de ani, face curat prin camere și vine mereu cu tot felul de știri despre ei, punându-ne la curent cu tot ce se întâmplă.

- Da, dar cine poate să rămână?

- Chiar nu știi. Ce crezi, Petruța?

- Păi, asta e o problemă gravă. Gina, tu poți?

- A, nu, exclus! Știți că frații mei depind de mine și abia așteaptă să mă întorc acasă.

- Același lucru e valabil și la mine, toți așteaptă să le duc de mâncare, continuă doamna Mara, aprobată de cei doi bărbați.

- Dar tu? îl aud pe Ciprian și abia când repetă a doua oară, îmi dau seama că mi se adresează.

- Eu, ce?

Am auzit discuția, dar ca de obicei nu m-am implicat în subiect, curățând nestingherită cartofii din coș.

- Tu nu ai pe nimeni care să depindă de tine! Ai putea să rămâi câteva seri aici, până mă înzdrăvenesc. Nu ai mare lucru de făcut, doar speli ultimele farfurii din sala de mese, iar când se întunecă, aduni din birouri vesela murdară și o înlocuiești cu una curată. Când termini, te retragi în camera din fața bucătăriei și nu mai ieși de acolo până vin ceilalți.

- Nu mi se pare o idee prea bună, intervine mătușă-mea. Ana n-a ieșit niciodată din bucătărie, nu cunoaște nimic din acest loc și nu vreau să aibă de-a face cu ei...

- Dar n-o să aibă! Când ea o să adune vesela, ei sunt deja în camerele lor, iar la bucătărie nu vine nimeni, o întrerupe Ciprian și imediat este luat cu asalt de un ropot de tuse interminabil.

- Ce spui? mă întrebă îngrijorat de starea lui, nea Relu.

Cer ajutorul din priviri mătușii care pare învinsă. Își ridică umerii în sus, semn că e legată la mâini și nu se mai poate împotrivi celorlalți.

Cât poate fi de greu? Nu mi-e frică de muncă, iar cea mai mare parte din vesela de la cină o spăl înainte de a pleca. Ce să fac? Într-adevăr i-am auzit de multe ori vorbind despre familiile lor, cât de greu o duc și ce situații speciale au acasă.

Gina nu e cu mult mai mare decât mine și a rămas stâlpul familiei, taică-su fiind plecat pe front, mama murind la nașterea surorii mai mici.

Pe nea Relu îl așteaptă doi copii și o soție bolnavă, lipsa medicamentelor slăbind-o pe zi ce trece. Doamna Mara are grijă de nepoți, ambii băieți fiind plecați pe front, soțiile lucrând pe unde apucă, rămânând pe rând acasă. Ciprian e orfan ca mine, se întreține singur și nu-și permite să piardă acest loc de lucru. Da, se pare că sunt singura fără prea multe griji!

- Bine, dar doar pentru câteva seri! Imediat cum îți revii te întorci.

- Promit, îmi zâmbeste, expirând ușurat că a găsit un înlocuitor.

Cu cât se apropie sfârșitul cinei, cu atât mă panichez. Toate gândurile îndreptate aproape întreaga

zi spre Ștefan s-au risipit și se duc doar la ce mă așteaptă. Oare cum e sus? Oare o să întâlnesc vreun neamț?

Îi văd pe toți îmbrăcați, gata de plecare și simt cum nodul din stomac mă împiedică să respir cum trebuie.

- Ai grijă, draga mea, stai cu capul aplecat în fața lor și nu-i băga în seamă, vezi-ți doar de treaba ta! O să încerc să vin mai devreme mâine, da? primesc ultimele indicații ale mătușii îngrijorate, agitându-mă și neliniștindu-mă mai mult.

- Mulțumesc, îmi spune și Ciprian, pupându-mă pe obraz.

Dau din cap, nu pot rosti niciun cuvânt acum. Vreau să le arăt că sunt bine, când de fapt s-ar îngrozi cunoscând ce am pe suflet în acest moment. Cum să rămân singură, noaptea, într-o casă plină cu bărbați necunoscuți? Nici măcar nu le cunosc limba! Ii aud când vin la masă, dar nu reușesc să înțeleg vreun cuvânt. Iată-mă singură în acest spațiu care acum mi se pare imens. Mă mișc cât pot de repede, având grijă să nu fac prea multă gălăgie pentru a nu atrage atenția cuiva. Însă mă îngrijorează ultimul lucru pe care mi l-a spus Ciprian înainte de a pleca.

- Uneori Bruch vrea cafea. Va trimite un soldat.

De ce nu mi-a spus mai devreme asta? Bineînțeles că știa că-l voi refuza și nu voi mai rămâne. Termin vasele din bucătărie, le adun și pe cele din sala de mese unde nu-i nimeni, spre bucuria mea. Mă învârt prin bucătărie ceva vreme, găsindu-mi de lucru, întârziind cât pot inevitabilul. Însă timpul trece. Scot capul pe coridorul lung, semiîntunecat, din loc în loc câte un beculeț aprins. Pare pustiu. Asta e bine, nu?

Iau o tavă și înaintez, trecând pe lângă scările care duc la etaj. Ajung în capătul holului, deschid prima ușă și băjbâi după un întrerupător. După câteva încercări reușesc să-l găsesc și-mi apare în față o cameră micuță, în mijlocul căreia este un birou plin de hârtii. La perete, dintr-un colț într-altul e o masă lungă, pe care se găsește un fel de hartă, cu niște stegulețe înfipite în ea. Lângă fereastră, o măsuță rotundă unde găsesc trei căni de tablă folosite și o sticlă de alcool goală. Le iau și părăsesc cât pot de repede camera, intrând în următoarea în care fac același lucru. La ieșire, mișcându-mă cu grijă să nu scap nimic, dau cu ochii de un soldat cu mitraliera îndreptată spre mine. Încremenesc. Am impresia că în loc să țin tava, mă susține ea pe mine. O strâng cu putere și-l privesc speriată cum rostește ceva, nervos. Repetă de câteva ori, amenințându-mă din privire.

- Servitoarea! reușesc să bâigui pe gură.

Renunță și mă studiază mai bine. Cred că-și dă seama cine sunt și ce caut aici, la această oră. Expir încet, mulțumindu-i în gând divinității, că a înțeles și mă lasă în pace.

Îmi face loc și-l ocolesc, la început lent, cu urechile ciulite pentru a auzi ce reacție urmează, dar cu cât mă îndepărtez, măresc pasul. Abia când ajung la bucătărie, așez tava lângă chiuvetă și încep să respir cum trebuie. Ce mă fac? Sunt nevoită să mă întorc să termin curățenia din restul încăperilor rămase. *Ai grijă de mine, mamă! Te rog! închid ochii înainte de a ieși pe hol.* Trag aer puternic în piept când îl zăresc pe bărbatul de mai devreme, stând pe un scaun. Probabil e cel care păzește demisolul în această seară. *Ah, Ciprian ce nesimțit ai fost! Nu ai spus că voi avea companie și ai promis că nu voi avea de-a face cu nimeni!* nu-mi pot opri muștrările din gând.

Cu teamă și mâinile tremurânde reușesc să termin toate camerele ale căror uși le găsesc descuiate, sub privirile soldatului. Păstrează tăcerea și distanța, deși-l simt cum mă urmărește cu privirea oriunde mă deplasez. Urc treptele spre etaj și ajung pe unde vin în fiecare dimineață, la recepția ca o cameră de zi, unde adun o mulțime de pahare, căni murdare și mucuri de țigară. Zgomotele dintr-un colț îmi atrag atenția și o zăresc pe Didina, agitându-se cu o mătură în mână.

- Am crezut că ați plecat! mă apropii, ușurată să dau de cineva cunoscut, deși n-am schimbat cu ea mai mult de două vorbe vreodată.

- Nu, în seara asta am rămas să fac curat. Dar ce-i cu tine pe aici?

- Țin locul lui Ciprian și trebuie să adun ce-i de la bucătărie.

- Of, mi-e milă de voi, copii! V-ați pierdut părinții devreme, iar acum, când aveți nevoie de ei, de susținerea lor, ați rămas singuri.

Nu-i răspund. Ce să-i spun? Că are dreptate?

- Bine, draga mea, grăbește-te să apuci să te odihnești puțin, mâine vei avea o zi plină, nu? spune cu o grijă maternă care mă emoționează.

E o femeie bună, asta se observă după zâmbetul plăcut și blând pe care mi-l adresează. O ascult și în mai puțin de o oră intru în camera indicată de Ciprian. Dau de o comodă și un pat, în care mă arunc imediat. Nu mă îngrijorează faptul că n-am haine de schimb, ci lipsa unei posibilități de a încuia ușa. Mă uit în jur după o soluție, agitată din cauza soldatului de pe coridor care știe unde mă aflu. *Ah, de ce mă gândesc la așa ceva?* îmi tot spun, încurajându-mă.

Oboseala de peste zi pune stăpânire pe mine și nici nu pot spune când adorm, trezindu-mă când simt zgâlțâielile și mâna care-mi strânge umărul.

- Ana, trezește-te! aud vocea mătușii și pentru un moment refuz să deschid ochii, crezând că-i doar un vis.

- Hai, Ana! E târziu!

Repetă gestul și realizez că-i reală, mai ales că-i hotărâtă să mă trezească cât mai repede. Deschid cu greu ochii și observ lumina de pe coridor, ușa deschisă larg, iar pe marginea patului femeia care mă privește cu ochi pătrunzători.

- Ce s-a întâmplat? întreb somnoroasă.

- Am sosit de ceva timp, iar tu nu mai apăreai, m-am speriat și am venit să te caut. Cum a fost? Te-ai descurcat?

Chiar s-a îngrijorat pentru mine sau are nevoie de ajutor la bucătărie? îmi străfulgeră prin minte incertitudinea.

- Da, dar... ăăă... nu mai vreau să rămân în seara asta!

- De ce? pare surprinsă de răspuns.

Cum? A comentat ieri și nu i s-a părut o idee bună să rămân aici, iar acum face pe surprinsa?

- Nu știu, mi-e teamă. Sunt speriată, nu cunosc pe nimeni, nici măcar n-aș înțelege dacă mi-ar spune ceva...

- Ana, te-a deranjat cineva aseară? mă întrerupe, repezită.

- Ăăă, nu, dar nu mai vreau să rămân noaptea aici, într-o clădire plină cu....

- Fetțo, dacă nu te-a deranjat nimeni și nu ai pățit nimic, nu înțeleg de ce faci nazuri! L-ai auzit pe Ciprian, când a spus că n-o să pățești nimic. Trebuie doar să-ți faci treaba și atât! se răstește, blocându-mi orice fel de părere sau justificare.

Mă ridic din pat și netezesc cu mâinile hainele în care am dormit, evitând-o pe cât posibil. Își dă seama de duritatea cuvintelor sale și simt cum încearcă să-și îndrepte atitudinea, apelând la latura mea sensibilă.

- Ciprian e singur pe lume și dacă ar pierde locul ăsta de muncă i-ar fi greu. Aici are un acoperiș deasupra capului și o masă caldă, altfel va fi vai și amar de capul lui. Și așa, nu se știe cât mai durează până va fi înrolat. L-a luat Relu acasă la el pentru a nu fi observat. Nemții

...

Acestea au fost primele 50 de pagini.

...

Comandă cartea “**Întoarce-te la mine**”,

scrisă de **Simona Lungu** folosind link-ul de mai
jos:

[https://bookzone.ro/produs/pachet-intoarce-te-
la-mine-vol-1-vol-2/](https://bookzone.ro/produs/pachet-intoarce-te-la-mine-vol-1-vol-2/)